

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 8 Ca 363/2009 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobkyni k rukám její zástupkyně Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, náklady řízení ve výši 2880 Kč do šedesáti dnů po právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09, žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“), neboť odvysíláním pořadu Myšlenky zločince dne 26. 3. 2008 na programu Prima televize se dopustila porušení povinnosti nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09, (dále také „první rozhodnutí“) bylo na základě žaloby podané u soudu dne 17. 4. 2009 zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2009, č. j. 8 Ca 105/2009 - 63.

Žalovaná ve věci znovu rozhodla rozhodnutím ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09, (dále také „druhé rozhodnutí“), kterým žalobkyni opětovně uložila pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09, žalobkyně opětovně napadla žalobou ze dne 16. 12. 2009, kterou odůvodnila tak, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, žalovaná nerespektovala právní názor vyslovený soudem a nepostupovala podle ustanovení § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná dále nedala žalobkyni podle jejího názoru možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a postupovala v rozporu se zásadami správního trestání.

Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 24. 5. 2010, č. j. 8 Ca 363/2009 - 47, kterým rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09, zrušil. V odůvodnění uvedl, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě stanovené v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64, se žalovaná o porušení povinnosti dozvěděla okamžikem zasedání kolegiálního orgánu, na kterém bylo přijato usnesení o zahájení řízení o možném spáchání jiného správního deliktu; v posuzovaném případě se žalovaná o protiprávním jednání dozvěděla na svém zasedání dne 9. 4. 2008. Od tohoto data tak počala běžet jednoroční subjektivní lhůta pro uložení pokuty, přičemž konec lhůty připadl na den 9. 4. 2009. První rozhodnutí žalované bylo vydáno v rámci této lhůty. Dne 17. 4. 2009 proti tomuto prvnímu rozhodnutí žalované byla podána žaloba, čímž mělo dojít podle ustanovení § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k přerušení běhu subjektivní lhůty. Předmětná žaloba však byla podána až po 9. 4. 2009, kdy uběhla jednoroční lhůta pro uložení pokuty; zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2009, č. j. 8 Ca 105/2009 - 63, byla sice věc vrácena žalované k dalšímu řízení, ale lhůta pro uložení pokuty v mezidobí již uběhla. Pokud žalovaná za této situace rozhodla o uložení pokuty, jednala protiprávně a městský soud druhé rozhodnutí žalované zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 8 Ca 363/2009 - 47, napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 21. 6. 2010 z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedla, že jednoroční subjektivní lhůta byla při vydání druhého rozhodnutí dodržena. Jednoroční subjektivní lhůta byla po dobu soudního řízení přerušena a původní rozhodnutí stěžovatelky bylo vydáno 50 dnů před uplynutím prekluzivní lhůty. Stěžovatelka obdržela rozsudek Městského soudu v Praze dne 27. 8. 2009, č. j. 8 Ca 105/2009 - 63, až dne 24. 9. 2009, stěžovatelka proto pokračovala v předmětném správním řízení a po 26 dnech vydala druhé

rozhodnutí, tj. ve zbývající 50denní lhůtě pro uložení pokuty. Napadené rozhodnutí soudu je dále podle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřila podáním ze dne 30. 11. 2010, ve kterém uvedla, že se s odůvodněním rozsudku soudu ztotožňuje. V důsledku zrušujícího soudního rozhodnutí se napadené správní rozhodnutí ex tunc zrušuje, jednoletá lhůta proto podle ustavení § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání uplyne od okamžiku, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl, s výjimkou doby řízení u správních soudů. Pokud by Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil, žalobkyně uvádí, že trvá na svých námitkách uvedených v žalobě ze dne 16. 12. 2009.

Nejvyšší správní soud konstatoval přípustnost kasační stížnosti, neboť ta byla podána osobou oprávněnou (ustanovení § 102 s. ř. s.), opírá se o důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů ve smyslu ustanovení § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vedly ho k tomu následující úvahy:

K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku sp. zn. 2 Ads 58/2003 ze dne 4. 12. 2003, dostupný na www.nssoud.cz, takto:

„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí

nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné z toho důvodu, že by bylo nesrozumitelné. V případě napadeného rozhodnutí se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

Napadené rozhodnutí dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze uvedl, proč považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné (uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty) a své úvahy právně a skutkově rozvedl. Ačkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu stručnější, samotná stručnost a krátkost odůvodnění neznamená nezákonnost takového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pokud je z odůvodnění rozhodnutí dostatečným způsobem seznatelné, jakými úvahami se soud při vydání takového rozhodnutí řídil.

Pokud se Městský soud v Praze v odůvodnění rozhodnutí nevyjádřil k dalším žalobním bodům, nelze mu to klást k tíži, neboť za nastalé situace by bylo nadbytečné se k nim jakkoli vyjadřovat, protože na následující procesní postup stěžovatelky v mezích ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. by toto nemělo jakýkoli vliv. Tímto postupem nebyla dotčena ani práva žalobkyně, protože v důsledku prekluze práva postihnout ji za protiprávní jednání může být jediným vyústěním předmětného správního řízení rozhodnutí o jeho zastavení, jak správně uvedl městský soud. K obdobným závěrům dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 7 Afs 15/2010 - 89). Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ohledně posouzení prekluze práva uložit pokutu za protiprávní jednání podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je nutné zohlednit následující skutečnosti, jež jsou mezi účastníky řízení nesporné:

- 26. 3. 2008 žalobkyně vysílala pořad Myšlenky zločince, který dle názoru stěžovatelky obsahoval záběry v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
- 9. 4. 2008 se stěžovatelka usnesla na tom, že s žalobkyní zahájí předmětné správní řízení.
- 18. 2. 2009 stěžovatelka vydala rozhodnutí č. j. sot/1769/09, kterým udělila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání za odvysílání pořadu Myšlenky zločince dne 26. 3. 2008 na programu Prima televize.
- 16. 3. 2009 bylo rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09, doručeno žalobkyni.
- 17. 4. 2009 žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09.
- 27. 8. 2009 zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09.
- 20. 10. 2009 stěžovatelka vydává rozhodnutí č. j. sot/7157/09, kterým udělila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání za odvysílání pořadu Myšlenky zločince dne 26. 3. 2008 na programu Prima televize. Rozhodnutí bylo téhož dne doručeno žalobkyni.

Podle ustanovení § 61 odst. 1 věta první zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

Podle ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 445/2005 Sb. (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy orgán dozoru zjistil porušení zákona, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení zákona došlo.“

Ohledně určení okamžiku, kdy se stěžovatelka dozvěděla o porušení povinnosti, od kterého je nutné počítat lhůtu pro zánik odpovědnosti za předmětný jiný správní delikt, Městský soud v Praze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64, podle kterého „*... ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkového postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý*

od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „dozvědění se o porušení povinnosti" jako počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení (zvýraznění doplnil soud), *či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 - 98, přístupným na www.nssoud.cz).*

... počátek běhu lhůty je totiž třeba spojit s objektivní skutečností, kdy správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byl porušen zákon. Takovou objektivní skutečností je zejména rozhodnutí o zahájení správního řízení. V případě kolegiálního (§134 správního řádu) orgánu, jakým je žalovaná, je tímto okamžikem zasedání členů kolegiálního orgánu, na němž je přijato usnesení o tom, že bude zahájeno řízení o možném spáchání jiného správního deliktu. (zvýraznění doplnil soud)"

Tento názor Nejvyššího správního soudu však byl v mezidobí překonán rozhodnutími Ústavního soudu. Ústavní soud např. ve svém nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, naopak uvedl, že *„Je totiž zřejmé, že správní soudy - důsledně vzato - nepřijaly právní názor, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového. Správní soudy totiž neargumentovaly tak, že teprve na 9. zasedání Rady konaném dne 15. - 16. května 2007 - kdy dle nich počal běh subjektivní prekluzivní lhůty - musely být správnímu orgánu známy určité, konkrétní skutečnosti, jež odůvodňovaly jeho podezření o porušení zákona jako takového. Správní soudy naopak uvedly, že teprve na tomto zasedání musely být správnímu orgánu známy určité, konkrétní skutečnosti, jež odůvodňovaly jeho podezření o porušení zákona ze strany stěžovatelky (nikoli pouze porušení zákona jako takového). Tedy, správní soudy přičinily další podmínku počátku běhu předmětné lhůty: sice, že je zřejmé, že se určitý, konkrétní subjekt (stěžovatelka) správního deliktu dopustil...*

Jasné a jednoznačné znění tohoto ustanovení tedy nevyžaduje, že by se mělo jednat o zjištění porušení zákona ve vztahu k určitému, konkrétnímu subjektu, nýbrž pouze zjištění porušení zákona jako takového (rovina jazykového výkladu). Správní soudy tak vyložily a aplikovaly ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy v rozporu již s jeho jazykovým výkladem, aniž by přitom předložily jakoukoliv argumentaci pomocí jiné metody výkladu, která by byla s to konkurovat metodě výkladu jazykového, či by byla způsobilá jazykový výklad prolomit; až v takové hypotetické situaci by snad bylo možné hodnotit citovaný právní názor správních soudů jako racionálně logicky odůvodněný, a tak i objektivně akceptovatelný, jako výraz nezávislého soudního rozhodování. Proto nelze než takový postup - pro absenci jakýchkoli úvah objektivně způsobilých odůvodnit správními soudy přijatý výklad právní normy -

hodnotit jako libovůli, a tudíž porušující právo stěžovatelky na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod...

Smyslem právního institutu lhůt je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Smyslem uvedené jednoroční prekluzivní subjektivní lhůty je přimět správní orgán k aktivní činnosti - včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný - bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů (zvýraznil soud). *Lhůty k rozhodnutí totiž představují v právním státě jeden z mechanismů výrazně omezujících tendence k nekontrolovatelnosti správních orgánů a průtahům v řízení před nimi. Tomu je třeba přizpůsobit i interpretaci zkoumaného ustanovení a vyvarovat se takového výkladu, který by smysl lhůty opomíjel. Výklad správních soudů - který má za následek, že (prekluzivní subjektivní) jednoroční lhůta nezapočne nutně běžet od získání shora uvedené vědomosti (tj. o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona), nýbrž až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého, konkrétního subjektu - zakládá důsledky nerozumné. Takový výklad totiž umožňuje správnímu orgánu nečinnost v podobě absence či neadekvátního zjišťování a prokazování, kdo je odpovědný za porušení zákona, i po dobu dlouhé řady měsíců (dokud by neuplynula prekluzivní objektivní lhůta) bez hrozby negativního důsledku (pro správní orgán) v podobě uplynutí prekluzivní subjektivní lhůty. Výklad správních soudů tak v podstatné míře ponechává volný proud libovolnému prodlužování řízení ze strany správního orgánu na úkor účastníka řízení. Předmětná lhůta je ovšem i prostředkem ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánu veřejné moci, jde o ustanovení sloužící především zájmům účastníků, jimž dává právní jistotu ohledně lhůty, v níž musí být věc vyřízena. Výklad správních soudů značí (v podstatné míře) popření praktického smyslu citované lhůty k uložení pokuty a pro účastníku řízení tak vytváří stav značné právní nejistoty, neslučitelný s ústavními principy právního státu.“*

Ačkoli se Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu (shodná argumentace je např. obsažena v nálezu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 949/09) vyjadřoval k aplikaci ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, je dikce tohoto ustanovení významově shodná s dikcí ustanovení § 61 odst. 1 věta první zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Skutkové okolnosti případu řešené Ústavním soudem ve výši citovaném nálezu byly také poněkud odlišné, neboť v tomto případě správní orgán (žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání) vedl příslušné správní řízení pro porušení zákona o regulaci reklamy původně s jiným subjektem, přičemž až následně zjistil totožnost domnělého pachatele předmětného protiprávního jednání. Správní soudy přitom dovodily, že i v tomto případě je nutné běh prekluzivní subjektivní lhůty odvíjet od usnesení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o zahájení příslušného správního řízení s nově zjištěným údajným pachatelem protiprávního chování. Ústavní soud tento názor odmítl s tím, že běh prekluzivní subjektivní lhůty se odvíjí již od zjištění skutečností umožňující předběžné

posouzení určité skutečnosti jako protiprávní bez ohledu na to, zdali je schopen správní orgán určit pachatele či nikoli.

Závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, ohledně počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty je proto nutné vztáhnout i na nyní posuzovaný případ, neboť Ústavní soud se ve svém nálezu obecně k otázce počátku běhu prekluzivní subjektivní lhůty vyjádřil a protože dikce obou předpisů v rozhodném znění (zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a zákona o regulaci reklamy) je významově obdobná; neexistuje proto nyní podle názoru Nejvyššího správního soudu prostor pro odchýlení se od tohoto názoru Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že po vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, je nutné ohledně určení počátku běhu prekluzivní subjektivní lhůty vyjít z toho, že určujícím okamžikem na straně správního orgánu je dozvědění se o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení ohledně protiprávnosti určitého chování bez ohledu na to, zda je správní orgán schopen bezpečně identifikovat pachatele protiprávního jednání, nevyplývá-li z dikce právního předpisu něco jiného. Tímto okamžikem zásadně nebude rozhodnutí o zahájení příslušného řízení, neboť již před touto událostí příslušní pracovníci správního orgánu museli „interně“ nastalou situaci vyhodnotit, ledaže by interní vyhodnocení a příslušné rozhodnutí o zahájení správního řízení ohledně konkrétního protiprávního jednání proběhlo týž den.

Nemůže se proto uplatnit argumentace obsažená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64, a zdejší soud se musí v posuzovaném případě od ní odchýlit. Argumentace v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 84/2008 - 108, jenž byl výše uvedeným nálezem Ústavního soudu zrušen a tam uvedený právní názor překonán, je totiž ohledně počátku běhu prekluzivní subjektivní lhůty obsahově totožná s argumentací obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64. Ústavní soud tak svým nálezem ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, překonal i názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 - 64.

Zároveň však zdejší soud nepostoupil věc podle ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu, neboť za dané situace nenašel k tomuto postupu důvod. Pokud totiž v posuzované věci dospěl zdejší soud k právnímu názoru, který se odchyluje od právního názoru uvedeného v jeho dřívějším rozhodnutí, ale důvodem odchýlení se je jednoznačně aplikovatelný právní názor obsažený v nálezu Ústavního soudu, který se vyjadřoval ke skutkově a právně prakticky obdobné situaci, bylo by trvání na postoupení věci rozšířenému senátu podle ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s. ryzím formalismem nenaplňující účel tohoto institutu, jímž je zachování jednoty rozhodování Nejvyššího správního soudu v případech neexistence autoritativního vodítka v podobě nálezu Ústavního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 35/2008 - 56).

Při aplikaci tohoto kritéria na nyní posuzovaný případ je nutné konstatovat, že prekluzivní subjektivní lhůta počala běžet již dříve než dne 9. 4. 2008 (kdy se stěžovatelka usnesla na tom, že zahájí s žalobkyní předmětné správní řízení). Z obsahu správního spisu však nevyplývá, kdy přesně se stěžovatelka dozvěděla o skutkových okolnostech

umožňujících předběžné zhodnocení o protiprávnosti určitého chování, tj. v posuzovaném případě kdy pracovníci stěžovatelky shlédli pořad Myšlenky zločince vysílaného dne 26. 3. 2008 na programu Prima televize a vyhodnotili jeho obsah za rozporný s ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tento časový okamžik musel v kontextu daného případu nastat v období mezi odvysíláním daného pořadu a usnesením se stěžovatelky na zahájení předmětného správního řízení.

Přestože Městský soud v Praze nesprávně stanovil počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty, Nejvyšší správní soud nepřistoupil k zrušení předmětného rozsudku, neboť i kdyby se Městský soud v Praze opětovně zabýval okamžikem počátku běhu prekluzivní subjektivní lhůty, který musel dle názoru zdejšího soudu nastat dříve než 9. 4. 2008, nemělo by to vliv na posouzení skutečnosti, že v daném případě došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za jiný správní delikt. Nejvyšší správní soud pouze v příslušném směru zkoriguje závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75).

Ačkoli Městský soud v Praze odvíjel počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty od data 9. 4. 2008, jsou jeho výsledné závěry ohledně prekluze odpovědnosti žalobkyně správné. I kdyby prekluzivní subjektivní lhůta počala běžet dne 9. 4. 2008, nejpozději by uplynula dne 9. 4. 2009. Nejpozději do dne 9. 4. 2009 proto stěžovatelka musela rozhodnout o uložení pokuty a rozhodnutí pachateli protiprávního jednání doručit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89).

Ve vztahu k prvnímu správnímu rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09, byla roční lhůta ve smyslu ustanovení § 61 odst. 1 věta první zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dodržena (protože roční lhůta uplynula nejdříve dne 26. 3. 2009; tj. rok po odvysílání pořadu Myšlenky zločince dne 26. 3. 2008), neboť toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 16. 3. 2009. V pořadí druhé rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09 (doručené žalobkyni téhož dne), však bylo vydáno evidentně po uplynutí této lhůty.

Dovolává-li se stěžovatelka ustanovení § 41 s. ř. s., není tato argumentace správná. Podle ustanovení § 41 s. ř. s. se sice lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt staví, ale logickou podmínkou pro to, aby se určitá lhůta podle předmětného ustanovení stavěla, je skutečnost, že lhůta v době řízení před správními soudy ještě běžela. Jak však vyplývá z výše uvedeného popisu případu, subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti podle ustanovení § 61 odst. 1 věta první zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání uběhla nejpozději dne 9. 4. 2009, přičemž soudní řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 8 Ca 105/2009 probíhalo ve smyslu ustanovení § 32 s. ř. s. až od jeho zahájení dne 17. 4. 2009.

Ustanovení § 41 s. ř. s. upravující stavění lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt tak dopadá pouze na dobu, po kterou probíhá příslušné soudní řízení podle s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 8 Afs 162/2006 - 36), nikoli na dobu od doručení napadeného správního rozhodnutí dotčenému účastníkovi řízení do podání příslušné žaloby.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v období od 16. 3. 2009 nejpozději do 9. 4. 2009 běžela subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt, a tato subjektivní lhůta nejpozději dne 9. 4. 2009 marně uběhla, neboť příslušná žaloba byla podána až dne 17. 4. 2009. Zrušil-li následně za této situace městský soud v pořadí první rozhodnutí stěžovatelky (rozhodnutí ze dne 18. 2. 2009, č. j. sot/1769/09), uběhla v mezidobí subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt a stěžovatelka proto nemohla vydat rozhodnutí ze dne 20. 10. 2009, č. j. sot/7157/09.

Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Žalobkyně zastoupená advokátkou měla v řízení plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle ustanovení § 7 a § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že stěžovatelka je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 2880 Kč. K zaplacení této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu